

szolgáljuk a demokráciát. Szolgálati helyünkön adjuk tehetségünk legjavát. Dolgozzunk szorgalmasan, legyünk fegyelmezettek és tanuljuk megismerni az egész magyar demokráciánk célkitűzéseit és feladatait. Legyünk mindezek birtokában jó katonák, hogy demokráciánk, ha kell, mint fegyveres erő is támaszkodhasson ránk. A második kötelesség az, hogy állampolgári jogaink gyakorlásában maradjunk meg mindig demokratikus államberendezkedésünk törvényeinek az alapján és sohase hagyjuk magunkat elhúzni a törvényes alapról, mert minden honvédegyén, de minden dolgozó polgára ennek az országnak nyugodt lehet afelől, hogy azok a vívmányok, amelyeket a magyar demokrácia két-éves munkája révén felmutathat, elegendő erőt kölcsönöz hatalmi szerveinek, hogy adott alkalommal minden demokráciaellenes magatartást lehetetlenné tehessen és a demokrácia életére törő minden megmozdulást könyörtelenül megfojtsion.

Az új demokratikus honvédség vezetői pedig ezt az alkalmat is felhasználják arra, hogy megfogadják azt, miszerint minden erejükkel hozzásegítik a honvédség tagjait azon ismeretekhez, amelyek révén fenti követelményeknek megfelelhessenek.

Zentai Vilmos

SZÜKSÉG VAN-E A HONVÉDSÉGRE?

Hozzászólás Szentgyörgyi professzor költségvetési beszédéhez.

ELŐLJÁRÓBAN le akarom szögezni a következőket: *Szentgyörgyi* professzort a magyar nemzet egyik legnagyobb büszkeségének, a magyar demokrácia egyik legnagyobb értékének tartom és tartja velem együtt, merem állítani, a demokratikus honvédség tiszti és tiszthelyettesi karának túlnyomó része. Éppen ezért kell hangsúlyoznom, hogy azok a megjegyzések, amelyeket beszédéhez kívánok fűzni, egyáltalán nem személyes élűek, hanem éppen ellenkezően: a felmerült kérdés elvi tisztázását célozzák.

Az történt ugyanis, hogy *Szentgyörgyi* professzor a nemzetgyűlés költségvetési vitájában felszólalt és mint már tavaly egy hetilap hasábjain, most is kifejtette azt a véleményét, amely röviden így foglalható össze: „*Magyarországnak kultúrára van szüksége és nem honvédségre!*” Miatán fennáll annak a veszélye, hogy ez a délibábkergető pacifizmus éppen a jelenlegi politikai helyzetben, amikor a köztársaságellenes összeesküvés honvédségi vonatkozásai miatt bizonyos katonaelenes hangulat keletkezett a dolgozók tömegeiben, esetleg teret tud hódítani, feltétlenül rá kell mutatni minden pacifizmus zsákutcájára.

1919 márciusában *Sztálin* erről a kérdéstről ezt mondta: „*Vagy létesítsünk egy valódi, munkásokból és parasztokból, de túlnyomóan parasztokból álló, szigorúan fegyelmezett hadsereget*

és megvédjük a köztársaságot, vagy tönkremegyünk.“ Ma már tisztán áll minden ország dolgozóinak milliói előtt, hogy az emberiség békéjéért egy nép sem küzdött és küzd következetesebben, mint a Szovjetunió szabad népe. Mi lett volna az emberiség sorsa és azon belül a Szentgyörgyi Albertek sorsa, ha a Szovjetunióban is a délibábkergető pacifizmus kerekedett volna felül? Nekünk, magyaroknak, akik közvetlenül tapasztalhattuk a vadállati fasizmus szörnyűségeit, nagyon könnyű választ adni erre a kérdésre. Ma semmiesetre sem lennénk abban a helyzetben, hogy az első forint-költségvetést megvitassuk a Nemzetgyűlésben! Mint a „*Herrenvolk*“ szolganépének, bizonyára nem lenne gondunk sem a kultúrpolitikára, sem a honvédségre!

A haladó demokrácia élharcosai az egész világon az emberek és nemzetek kizsákmányolása ellen küzdenek; vagyis olyan világot akarnak teremteni, amelyben valóban nem lesz szükség katonákra. *Aki azonban már ma hirdet pacifizmust, az az önvédelem egyetlen fegyverét akarja kiütni a dolgozók kezéből, az tehát a legjobb szándék mellett is az imperializmus szolgálatába szegődik!*

A mi néphadseregünk elődeinek 1848-ban és 1919-ben is az volt a tragédiájuk, hogy a szomszédnépek ellen kellett harcolniok. Nagyon téved azonban Szentgyörgyi professzor, ha azt hiszi, hogy a mi honvédségünk élé ma is a szomszédnépek ellen irányul. Magyarország számára ezeréves történelmének tanulságai szinte parancsolóan írják elő az egyetlen lehetséges külpolitikát: *a szomszédnépekkel együtt mindenfajta imperializmus ellen!* Aki nem érténé, hogy a béke legkövetkezetesebb hívei miért akarnak erős, antiimperialista hadsereget, annak zseniálisan megfelel *József Attila* annak a versének, „*A legutolsó harcos*“ -nak két sorával, amely verset „az utca és a föld fiáról“ írta:

„Minden jövendő tűz is bennem él,
Hogy az utolsó harcos én legyek!“

Ennyit a pacifizmus zsákutcájáról általában! Külön kell azonban néhány szót szólnunk arról a szembeállításról, amellyel *Szentgyörgyi* professzor a kultúra és a honvédség ellentétességét hangsúlyozza. Ennél a pontnál mindenekelőtt azt kell megállapítani, hogy Szentgyörgyi professzor esetében, akinek szakmájánál fogva az igazság teljes felderítésére kellene törekednie, a tájékozatlanság nem enyhítő, hanem súlyosbító körülmény! Nem akarok most általában arról beszélni, hogy a katonai tudomány szükségletői mennyiben járultak hozzá a tudományoknak, kiváltképpen éppen a természettudományoknak a fejlesztéséhez, vagy akár egyes tudományágaknak, mint pl. a projektív geometriának a megteremtéséhez. Ehelyett inkább a magunk konkrét munkájáról és feladatairól kívánok megemlékezni.

A magyar békeszerződést megalkotó győztes hatalmak államférfiai szerencsére nem délibábkergető pacifisták és a magyar néphadsereg létszámát 70.000 főben állapították meg. Ez annyit jelent, hogy mihelyt gazdasági helyzetünk megengedi, minden évben a magyar férfifjúságnak egy teljes korosztálya fog bevonulni katonai szolgálatra. *Ez alatt*

az egy év alatt azonban nemcsak katonai kiképzésben fognak részesülni, hanem politikai, társadalomtudományi, történelmi, irodalmi és népművészeti: egyszóval kulturális kiképzésben is. Ez a nevelőtiszti szolgálat feladata és azt hiszem, Szentgyörgyi professzor előtt, akinek ismernie kell a Horthy-rendszer kultúrpolitikáját, amely — Petőfi szavaival élve — „a zsarnok virágát: a testet-lelket zsibbasztó butaságot“ eredményezte népünk, különösen parasztságunk tömegei számára, nem kell különleges nyomatékkal hangsúlyozni ennek a szolgálatnak a fontosságát! *Honvédségünknek tehát éppen a speciális magyar viszonyok között igenis óriási kulturális, sőt kultúramegalapozó hivatása van!*

Ennek a hatalmas építőmunkának ma még persze csak a kezdeténél tartunk, éppen azért, mert a Szentgyörgyi professzor által soknak tartott honvédségi költségvetési hányad siralmasan, de magától értetődően kevés! Most folyik a Ludoviceumban a jövővel nevelőtisztek első csoportjának kiképzése, valamint a csapattisztek és szakszolgálatos tisztek szakmai továbbképzése és politikai átképzése. Ha Szentgyörgyi professzor úr meg akar győződni ennek a munkának a kulturális színvonaláról, szívesen látjuk a március 15-én, vagy április 4-én rendezendő ünnepségünkön. Nemzetmentő munkánk során persze ma még erős harcot kell vívni a közömbösökkel és a rosszindulatúak gáncoskodásaival: egyszóval a honvédségen belüli és kívüli reakcióval.

A magyar néphadsereg lesz éppen annak a biztosítéka, hogy a Szentgyörgyi Albertek zavartalanul dolgozhassanak. Azt a világot akarjuk kiharcolni, amelyben — ismét József Attila előbbi versét idézve: —

„Kaszárnyát, börtönt elrombolnak az
Arcunkról ömlő lelkes lavinák.“

Ebben a világban a „legutolsó harcosok“ örömmel fogják átadni a laktanyákat a diákoknak. Ennek az ideje azonban még nem érkezett el, ezt a világot még ki kell harcolnunk! Rossz szolgálatot tesz a magyar nemzetnek és a magyar kultúra ügyének az, aki ebben a küzdelemben kétfrontos hadviselésre kényszerít bennünket.

Dr. Elek Tibor